

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

talte Sp. 396, at Ministeriet har udsendt et Cirkulære, der i Praksis betød, at Landmænd, der havde faaet Akkordlaan, var udelukket fra at faa Saneringslaan. Dette er urigtigt. Vi mener, at det ligger noget uden for Lovens Rammer og Hensigt at ombytte et Statslaan, Akkordlaan, med et nyt Statslaan, et Saneringslaan. Men det udelukker selvfølgelig ikke Manden fra at faa et Saneringslaan til at indfri andre Laan med, f. Eks. Banklaan, Sparekasselaan eller andre private Laan. Og der er sikkert faa af de Folk, der har over 110 pCt. Gæld, som søger og kan faa disse Laan, som ikke har, jeg havde nær sagt, en Velstand af disse Laan.

For øvrigt skal jeg gerne sige, at de fremsatte Henvendelser fra ærede Medlemmer her i Salen samt lignende Henvendelser, jeg har faaet udefra om en mere velvillig Behandling, end man antager, vi giver Sagerne om de forskellige Andragender om Laan, skal blive taget op, ja, jeg kan sige, er allerede taget op til velvillig Overvejelse i Ministeriet og Bevillingsudvalget. Angaaende Resultatet af hele Udlaansvirksomheden i Henhold til denne Lov kan jeg oplyse, at der indtil 26. Oktober er indsendt fra Akkordudvalgene til Bevillingsudvalgene et Antal Andragender paa 2 680 Stykker. Det svarer til et Beløb paa ca. 21 Mill. Kr. Bevillingsudvalget har indtil nu af disse indsendte Andragender allerede bevilget 691 Andragender, svarende til et Beløb paa 4 367 000 Kr.

Der er naturligvis nogle, der vil mene, at det er alt for ringe et Antal, man har gjort færdig, og alt for kort, man er naaet med dette Arbejde. Jeg vil dog sige, at jeg tror, der arbejdes under Højtryk overalt i Udvalg og af de Embedsmænd, som har med disse Sager at gøre, og jeg tror ikke, det er klogt at forcere Arbejdet frem hurtigere, end at det kan gennemføres forsvarligt. Det er indlysende, at naar man har gjort en Række Erfaringer, vil der blive mere Gang i Arbejdet, end der kan være til at begynde med.

Flere ærede Medlemmer har omtalt den formindskede Afsætning af Landbrugsprodukter og vore Handelsaftaler. Jeg vil i denne Forbindelse først erindre om den Kendsgerning, som ofte, i alt Fald efter min Mening, ligesom bliver tilsløret, nemlig at det er ikke Handelsaftalerne, der har formindsket Landbrugsudførselen, men lige det modsatte. Det var den stærkt formindskede Eksport, som nødvendiggjorde Genneførelsen af Handelsaftalerne. F. Eks.

var vor Kreatureksport gaaet ned fra ca. 5 000 Stykker ugentlig til ca. 1 000 Stykker, inden vi begyndte paa disse Handelsaftaler. Den er nu efter 3—4 Aars Forløb ved Hjælp af Handelsaftalerne gaaet op til ca. 3 000 Stykker ugentlig, altsaa en meget stor Forbedring paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Duborg rettede det Spørgsmaal til mig, Sp. 304, om det er Regeringens Hensigt at indskrænke Landbrugsproduktionen. Jeg kan hertil svare, at selvfølgelig ønsker Regeringen, som alle andre maa ønske det, den størst mulige Eksport af Landbrugsvarer saavel som af andre Varer, naar det er en lønnende Produktion, det drejer sig om, og der ikke stilles Betingelser fra det Land, som vil modtage Varerne, som det er urimeligt, ja, maaske umuligt for os at antage og opfylde. Dersom Landbruget kan eksportere, uden at andre Medborgere paalægges Forpligtelser, er der sikkert ikke en her i Landet, som vil lægge det et Halmstraa i Vejen for en saadan Eksport.

Men desværre for Landbruget gaar det slet ikke saaledes mere. Vort Hovedmarked, England, har, som bekendt, begrænset vor Eksport af Bacon til ca. Halvdelen af denne Eksport for 4—5 Aar siden. Samtidig er vi sikret en bestemt Kvota af Englands Indførsel af Bacon, men denne Sikring maa vederlægges med vor Pligt til Køb af 80 pCt. af vort Forbrug af Kul, altsaa for alle Forbrugere, ikke for Landbrugets Forbrug alene. Resultatet af denne Begrænsning er blevet en Forhøjelse af Prisen paa Bacon paa ca. 140 à 150 pCt. Salget til andre Lande af Bacon kræver næsten altid tilsvarende Køb af Varer fra det paagældende Land, et Køb, som Landboerne ikke selv kan honorere, det maa hele Befolkningen deltage i.

Smør og Æg er der fri Indførsel for paa vort Hovedmarked, men Erfaringen viser, at Priserne vil falde overordentlig stærkt, dersom vi ikke aflaster dette Marked betydeligt. Smør og Æg samt Kreaturer og Heste og flere andre Varer kan kun afsættes i andre Lande med Pligt til Køb, som andre Borgere end Landmændene ogsaa maa være med til at foretage.

Da vi er fattige paa Raavarer her i Landet, og Pengene til Køb af disse Raavarer først og fremmest fremkommer ved Salget af Landbrugsprodukter, maa alle være interesserede i en Landbrugseksport, som giver Mulighed for denne Raavareimport. Naar Talen derimod er om Afsætning af Landbrugsvarer mod Køb af Varer, der kan fremstilles af Industri og Haandværk her-